

De 43 teologer mod de 46 linier

Dr. theol. Kai Kiær-Hansen, Århus, om Poul Langagergaard og adressen fra 43 teologiske lærere

Kommentar

Det må tiden vise.

Indtil da må man have lov til at udtrykke sin tvivl om, at noget sådant vil blive tilfældet. En sådan erklæring bliver nemlig ikke til af sig selv. Der skal arbejdsivrige folk til, som kan få andre med på vognen. Og nogle af fakulteternes teologilærere – uanset hvordan deres forhold i øvrigt er til IM – har da også været så kloge ikke at hoppe med på vognen.

Lige meget hvem der har taget dette initiativ, så er det udtryk for en overraskende naivitet, at man forestiller sig, at teologilærere med så indbyrdes forskellige kristendomsopfattelser, som underskrivernes navne jo røber, skulle blive taget særlig alvorligt af vækkelsesfolket. Hvis så de af underskrivterne, der lever med i og i øvrigt har

vist, at de bekymrer sig for IMs forkyndelse, havde fundet sammen og var fremkommet med en erklæring, kunne man måske forvente et positivt resultat. Eller startskud til en fornuftig samtale.

Men nu stinker det, når man skriver, at »pastor Poul Langagergaards udsagn truer grundsandheder i den kristne forkyndelse«. Det stinker, fordi der blandt de 43 er folk, der netop har undsaagt sig, hvad der med rette kan benævnes »grundsandheder«. Og det er udtrykt i bøger på mere end de 46 linjer, som de 43 lægger til grund for deres erklæring.

Og det stinker, fordi man overreagerer og læser alt det negative ind i den pågældende artikel, som man overhovedet kan. Uden at spørge om anliggendet – et begreb som teologer ellers nok kan

håndtere – og uden at sætte de 46 linjer i et forhold til, hvad den pågældende forfatter ellers skriver og står for.

Hvem af de 43 vil føle, at det er fair play at blive hængt ud for en 46 linjers artikel i f.eks. et kirkeblad, uden at den pågældende artikel blev sat i forhold til, hvad artiklens forfatter ellers mente. Og da slet ikke, hvis det var universitetsfolk, der udtalte sig.

Og redegørelsen vil stinke indtil større eller mindre grupper af de 43 tager sig sammen og behandler spørgsmål af vital betydning for vores kristne tro, som er truet af deres kollegaer!

Den stinker også, fordi man dårligt kan forestille sig, at en student, som fik til opgave at behandle problemstillingen »dømme, fordømme og bedømme i evangelier-

ne«, ville kunne bestå ved en så forenklet problemløsning, som ved at henvise til Jesusordet: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes«. I samme kapitel advarer Jesus f.eks. mod falske profeter.

De 43 har en fremragende pointe, når de advarer imod »selvretfærdig skadefryd«. Den pointe har jeg nu af og til også hørt i missionshusprædikener, hvor man taler omvendelse til døbtte mennesker. Men det bliver den ikke mindre dårlig af. Med denne pointe står de 43 stærkt, men svage er de, når de ikke vil tage en fælles beslutning til f.eks. homoseksualitet som sådan. Men det kan de jo ikke, hvilket navnene også røber.

Poul Langagergaard har intet at tabe ved at medgive, at han langtfra har fået alle nuancer med i sin domspræ-

gede advarsel mod AIDS pesten. Og havde han f.eks., da han skrev sin artikel, kendt til smitteoverførsel gennem insektbid, tror jeg, artiklen havde set anderledes ud. Han havde også stået langt stærkere, dersom han på de 46 linjer havde fået presset et par ord af sjælesørgerisk betydning ind. De savnes.

Hvis det kan godtgøres ud fra et bredt materiale, at det sjælesørgeriske element altid savnes i IMs problembehandlinger af aktuelle emner, er der god grund til at besinde sig. Men indtil det vises, er det ikke fair at bruge så skarpt skyts, som de 43 teologilærere bruger. Det gavner ikke sagen.

Med deres erklæring har de 43 udstillet sig og vist, at klogskab ikke altid er ligefremproportional med visdom.